

§ 4. 1. W punktach aptecznych I i II typu oraz w zakładowych punktach aptecznych przy wydawaniu artykułów sanitarnych i leków gotowych dozwolonych do obrotu w tych punktach wolno zatrudniać techników farmaceutycznych posiadających prawo samodzielnego wykonywania czynności fachowych oraz techników aptecznych.

2. W punktach aptecznych II typu czynności określone w ust. 1 mogą wykonywać także felczerzy, pielęgniarki i położne.

§ 5. 1. Kierownikiem apteki społecznej, szpitalnej (sanatoryjnej) lub kolejowej albo punktu aptecznego III typu może być magister farmacji, prowizor farmacji lub aptekarz aprobowany, który był zatrudniony w aptece przy samodzielnym wykonywaniu czynności fachowych w pełnym zakresie przez dwa lata w wymiarze 42 godzin tygodniowo.

2. Za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie lub m. Łodzi) kierownikiem apteki społecznej może być:

- 1) na stałe — magister farmacji, jeżeli był zatrudniony w aptece przy samodzielnym wykonywaniu czynności fachowych w pełnym zakresie przez jeden rok w wymiarze 42 godzin tygodniowo;
- 2) na jeden rok, który to okres może być w uzasadnionym przypadku przedłużony na rok następny — pomocnik apte-

kaiski lub asystent apteczny, jeżeli był zatrudniony w aptece przy samodzielnym wykonywaniu czynności fachowych w pełnym zakresie przez 10 lat w wymiarze 42 godzin tygodniowo.

§ 6. 1. Kierownikiem apteki społecznej, szpitalnej (sanatoryjnej) lub kolejowej albo punktu aptecznego III typu nie może być osoba, która w ciągu ostatnich pięciu lat nie wykonywała czynności fachowych w aptece.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy osób wykonujących nadzór farmaceutyczny, osób zatrudnionych w przedsiębiorstwach, których przedmiotem działania jest prowadzenie aptek, i osób pełniących czynną służbę wojskową.

§ 7. W okresie do dnia 31 grudnia 1960 r. wolno zatrudniać przy wykonywaniu czynności fachowych w zakładowych punktach aptecznych, zorganizowanych w ramach zakładów leczniczych, felczerów, pielęgniarki i położne.

§ 8. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 17 czerwca 1952 r. w sprawie wykonywania czynności fachowych w aptekach otwartych oraz specjalnych kwalifikacji fachowych wymaganych od pracowników tych aptek (Dz. U. Nr 30, poz. 205).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

67

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 30 kwietnia 1956 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 16 kwietnia 1951 r. w sprawie zasad i trybu postępowania w zakresie przejmowania aptek na własność Państwa.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o przejęciu aptek na własność Państwa (Dz. U. Nr 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 16 kwietnia 1951 r. w sprawie zasad i trybu postępowania w zakresie przejmowania aptek na własność Państwa (Dz. U. Nr 23, poz. 182) wprowadza się następujące zmiany:

1) przepisy §§ 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„§ 7. 1. Orzeczenie Ministra Zdrowia o przejęciu apteki na własność Państwa ogłasza się przez wywieszenie na okres miesiąca w lokalu prezydium wojewódzkiej rady narodowej. Orzeczenie to ustala

termin, od którego apteka przechodzi na własność Państwa.

2. Przepis § 2 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 8. Orzeczenie Ministra Zdrowia o przejęciu apteki na własność Państwa stanowi podstawę do objęcia apteki przez właściwe terytorialnie przedsiębiorstwo aptek.”;

2) w § 9 zamiast wyrazów „Przepis § 5” zamieszcza się wyrazy „Przepisy §§ 5 i 7”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

68

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 11 maja 1956 r.

w sprawie przerywania ciąży.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 1956 r. o warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz. U. Nr 12, poz. 61) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Kobieta ciężarna, która zamierza przerwać swą ciążę, powinna zwrócić się do lekarza o wydanie orzeczenia o dopuszczalności dokonania zabiegu przerywania ciąży.

2. Równocześnie kobieta ciężarna powinna przedstawić lekarzowi dokumenty stwierdzające jej aktualny stan zdrowia oraz przebyte choroby (wyniki badań pomocniczych, orzeczenia lekarzy specjalistów, informacyjne karty szpitalne itp.), jeżeli takie dokumenty posiada.

3. Jeżeli kobieta zamierza przerwać ciążę ze względu na warunki życiowe, powinna złożyć lekarzowi pisemne oświadczenie stwierdzające te warunki.

§ 2. 1. Lekarz po zbadaniu kobiety ciężarnej, jeżeli uzna to za konieczne, zasięga konsultacji właściwego specjalisty lub kieruje kobietę na badania dodatkowe określając równocześnie termin, w jakim ze względu na stan zaawansowania ciąży badania te powinny być wykonane.

2. Jeżeli lekarz nie posiada wiadomości specjalistycznych niezbędnych ze względu na dany przypadek, wówczas

powinien on skierować kobietę ciężarną do właściwego specjalisty.

§ 3. 1. Jeżeli kobieta zamierza przerwać ciążę ze względu na warunki życiowe, a prawdziwość oświadczenia złożonego przez nią (§ 1 ust. 3) budzi poważne wątpliwości — lekarz jest obowiązany ustalić dokładnie warunki życiowe tej kobiety, w szczególności w drodze przeprowadzenia bezpośrednich rozmów z przedstawicielami organizacji społecznych wskazanych przez kobietę lub w drodze przeprowadzenia wywiadu domowego.

2. Jeżeli orzeczenie wydaje lekarz zatrudniony w zakładzie społecznym służby zdrowia, wywiad domowy przeprowadza pielęgniarka zatrudniona w danym zakładzie. W innych przypadkach lekarz jest obowiązany przeprowadzić wywiad osobiście.

§ 4. 1. Lekarz wydaje orzeczenie o dopuszczalności dokonania zabiegu przerwania ciąży, uwzględniając wskazania lekarskie lub warunki życiowe kobiety.

2. Lekarz stwierdza w orzeczeniu (ust. 1) przyczynę uzasadniającą dokonanie zabiegu przerwania ciąży oraz podaje uzasadnienie swego stanowiska. Do orzeczenia powinny być dołączone wszelkie istotne dla danego przypadku dokumenty, zarówno złożone przez kobietę ciężarną, jak zebrane przez lekarza.

3. Lekarz wręczając kobiecie ciężarnej orzeczenie (ust. 1) obowiązany jest podać na jej żądanie adres zakładu społecznego służby zdrowia, w którym zabieg może być dokonany.

§ 5. 1. W razie stwierdzenia braku podstaw do dokonania zabiegu przerwania ciąży lub w razie stwierdzenia przeciwwskazań lekarskich lekarz ustnie powiadamia o tym kobietę.

2. Jeżeli lekarz uznaje, iż warunki życiowe kobiety ciężarnej nie uzasadniają dokonania zabiegu przerwania ciąży, wydaje niezwłocznie na żądanie kobiety swą opinię wraz z uzasadnieniem na piśmie.

§ 6. Kobieta ciężarna, której lekarz odmówił wydania orzeczenia o dopuszczalności dokonania zabiegu przerwania ciąży ze względu na jej warunki życiowe, może zwrócić się do wydziału zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej o rozpatrzenie jej sprawy przez komisję lekarską. Do swego wniosku kobieta powinna załączyć opinię, o której mowa w § 5 ust. 2.

§ 7. 1. W przypadku określonym w § 6 wydział zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej niezwłocznie powołuje komisję lekarską przy zakładzie społecznym służby zdrowia w składzie trzech lekarzy.

2. Przy wydawaniu orzeczenia komisja lekarska stosuje odpowiednio przepisy §§ 3, 4 oraz 5 ust. 1.

§ 8. Wydanie orzeczenia o dopuszczalności dokonania zabiegu przerwania ciąży oraz wykonanie czynności związanych z wydaniem tego orzeczenia powinno nastąpić w takim czasie, aby możliwe było wykonanie tego zabiegu w warunkach najmniej zagrażających zdrowiu kobiety ze względu na stan zaawansowania jej ciąży.

§ 9. 1. Zabieg przerwania ciąży może być dokonany przez lekarza będącego specjalistą w zakresie ginekologii i położnictwa lub chirurgii.

2. Lekarz nie odpowiadający wymogom ustalonym w ust. 1 może dokonać zabiegu przerwania ciąży, jeżeli posiada dostateczne przygotowanie zawodowe do dokonania takiego zabiegu oraz do ustalenia przeciwwskazań lekarskich, co zostanie stwierdzone przez wydział zdrowia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Zarząd Służby Zdrowia w m. st. Warszawie, w m. Łodzi) po zasięgnięciu opinii specjalisty wojewódzkiego z zakresu ginekologii i położnictwa.

3. Lekarz nie ma prawa dokonać zabiegu przerwania ciąży u kobiety, której wydał orzeczenie o dopuszczalności takiego zabiegu.

§ 10. Zakład społeczny służby zdrowia, w którym został dokonany zabieg przerwania ciąży, obowiązany jest dołączyć orzeczenie o dopuszczalności dokonania tego zabiegu do historii (karty) choroby.

§ 11. 1. Lekarz dokonujący zabiegów przerwania ciąży poza zakładem społecznym służby zdrowia obowiązany jest prowadzić z zachowaniem tajemnicy lekarskiej kartotekę dokonanych zabiegów, zawierającą krótki opis poszczególnych zabiegów oraz dane personalne i adresy kobiet, u których zabieg został dokonany, a także przechowywać przez 10 lat poszczególne karty wraz z dokumentami uzasadniającymi dopuszczalność przerwania ciąży.

2. Na żądanie kobiety lekarz jest obowiązany wydać jej zaświadczenie stwierdzające okoliczności, które mają wpływ na czas trwania jej niezdolności do pracy.

3. Lekarz obowiązany jest udostępniać wgląd do kartoteki (ust. 1) wydziałowi zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej oraz specjalistom wojewódzkiemu, działającemu z upoważnienia wydziału zdrowia.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: J. Sztachelski